

“Pentru o martirologie fara hotare
**“MARTIRII DE LA FÂNTÂNA ALBĂ
ȘI FALSIFICATORII ISTORIEI**

“În cei nici zece ani de când Ucraina a devenit în mod instantaneu stat independent ideologii naționalismului ucrainean de prin partile locului cauta cu înfrigurare să aplice istoriei ținutului nostru, în special din ultimul secol al mileniului trecut, interpretări cât mai coordonate și cât mai plauzibile (din punctul lor de vedere), încercînd să împace și să fructifice vechile poncife ale istoriografiei sovietice despre «eliberarea» Nordului Bucovinei cu imperativele reieșinde dintr-o cu totul alta situație, adica din cea existenta acum. Și cu cât mai insistente au fost aceste căutari, cu atât mai surprinzătoare au fost rezultatele, reușindu-se doar pe parcursul câtorva ani sa se aplice, fața de unele și aceleași momente-cheie ale istoriei Bucovinei, «grile» total opuse, afirmându-se initial ca perioada de stapînire sovietic ar fi fost o perioada de ocupatie, pentru ca mai târziu sa se spuna ca aceasta n-a fost decât una de... statalitate ucraineana. Anume în baza acestei «concepții» majoritatea institutiilor de stat si celor publice din regiunea Cernăuți i-au sărbătorit jubileele de 60 de ani de la constituirea lor.

“Și mai radical s-a schimbat «viziunea» acestor ideologi asupra unor asemenea evenimente tragice, și încă sângerânde în sufletele românilor de pretutindeni, ca masacrele de la Lunca și Fântâna Albă.

“Bunoară, s-a ajuns până acolo ca să se afirme în presa ucraineană din Cernăuți că uciderea în masă a românilor la Lunca în noaptea de 7 spre 8 februarie 1941 nu ar fi fost decât «o fapt de eroism a grănicerilor ucraineni (!) care, fiind puțini la număr, au făcut față unui grup înarmat (!) foarte numeros de români care au încercat să atace granița de stat...».

“Speram atunci că ar fi fost vorba doar de un act accidental, fiindca nu ne puteam imagina ca memoria atâtor victime nevinovate ale unui regim criminal ar putea fi terfelit într-un mod atât de pagân și laș. Dar, după câte se vede, ne-am înșelat amarnic, fiindcă, iată, acum a venit și rândul martirilor de la Fântâna Albă să fie batjocoriți și mai mârșav, ei fiind numiți de ziarul *Ceas drept* «provocatori», «fasciști» și «ageni ai siguranței române», ceea ce n-a cutezat să facă nici fostul KGB sovietic. Într-un articol intitulat chiar «Provocarea de la frontiera românească»

(numărul din 22 iunie 2001, 25), semnat de redactorul șef al acestei publicații – P. Kobyenko și oferit cititorilor sub înspăimântătoarea rubrică : «SEPARATISM»!

**“Fântâna Albă și Lunca –
acte de sacrificiu colectiv fără precedent în istoria modernă!**

“Citind «Provocarea...» din *Ceas*, care este ilustrată și cu o hartă segmentată a României, cu Transilvania prezentată în negru și cu Bucovina, Sudul Basarabiei și Transnistria hașurate, însoțit de niște note explicative deosebit de stranii și curioase, asupra cărora vom reveni puțin mai încolo, toate fiind plasate la titlul «Mărirea teritorială a României (1861-1945)». Adică această hartă și notele explicative la ea sunt menite să înfieze masacrul de acum 60 de ani de la Fântâna Albă drept argument că în istoria sa România ar fi promovat o politică... expansionistă față de vecini, ba mai mult, s-a extins teritorial pe seama altor state! Motivul respectiv nu constituie o noutate pentru cititorii acestei publicații, articole cu asemenea idei fiind publicate în paginile ei în mai multe rânduri. Însă pentru prima dată se face referință la cea mai mare tragedie a românilor din Nordul Bucovinei cu intenția de a susține o asemenea afirmație aberantă și neroadă, care nu are nici o tangență cu realitatea istorică, lucru de altfel foarte bine cunoscut și de promotorii acestor blasfemii insultătoare, dar, după cum se știe și după cum au dovedit-o nu o singură dată provocatorii de la *Ceas*, scopul scuză mijloacele, fiindcă nu miile de victime nevinovate de la Lunca, Fântâna Albă, din Kazahstan și de la Onega, nu împușcații de-a lungul întregii frontiere impuse arbitrar la sfârșitul lunii iunie 1940 de către ocupanții sovietici au fost provocatori, ci dezgustătorii mâzgliori de hârtie de la *Ceas* și-au asumat cu bun știință un asemenea rol, deoarece s-au văzut peste noapte stăpâni peste o frântură de neam românesc, care nu are alt vină decât cea de a fi existat aici de peste două milenii, de a fi avut o istorie glorioasă prezentă și acum atât de evident și atât de adânc în acest mult pătimit pământ al Țării de Sus a lui Alexandru cel Bun și a lui Ștefan cel Mare.

“Având un asemenea trecut și o nețărmută mândrie de neam, țăranii noștri mioritici s-au decis în acel aprilie însângerat din 1941 că e mai bine, dacă nu vor fi lăsați să se ducă la frații lor, să moară împușcați la granița nefirească, să fie hăituiți prin pădure ca niște fiare sălbatice decât să trăiască sub cizma străinilor, părăsindu-și vetrele milenare, mormintele strămoșilor, agoniseala lor de-o viață... Este o pildă de sacrificiu colectiv fără

precedent nu numai în istoria noastră modernă, ci în cea a întregii Europe, și să vină redactorul de la *Ceas* (sau cei care stau în spatele lui) cu un exemplu din trecutul propriului popor, când mii de oameni pașnici – bărbați și femei, bătrâni și copii – să fi ales, neimpuși de nimeni, moartea în locul vieții de a trăi umiliți și îngenuncheați! Poate anume de aceea i se întunecă mintea acestui provocator, fiindcă nu dispune de asemenea pilde, și anume de aceea se străduiește din răspuțeri și fără pic de rușine să profaneze memoria martirilor neamului nostru de la Lunca și Fântâna Albă prin insinuările din articolul său, potrivit cărora miile de uciși doar pentru vina de a fi dorit să triască în libertate și împreună cu frații lor de sânge și nu sub stăpânirea străinilor ar fi fost «provocatori», «agenți ai sigurantelor» și ar fi avut drept scop ... «expansiunea» României! Adică românii bucovineni care își lăsau ocupanților pământurile lor moștenite din moși-strămoși, nedispunând de altă formă de protest împotriva unui imperiu hrăpăreț, ar fi lucrat pentru... mărirea teritorială a țării lor! Adică ar fi comis o «expansiune» nu în afara, ci în ... interiorul țării lor schilodite atunci! Fără să vrea, desigur, autorul «Provocării...» din «Ceas» ilustrează astfel într-un mod foarte convingător nu «firea expansionistă a românilor», ci faptul că românii și-au constituit statul lor în curs de secole și cu sacrificii enorme și nu l-au primit de la cineva drept cadou peste noapte...

**“Adevărul recunoscut de KGB-ul de cândva astăzi
nu este acceptat de succesorii lui**

“În acești ultimi zece ani tragicele evenimente de la 1 aprilie 1941 au fost reconstituite și re trăite de către puținii supraviețuitori de zeci de ori în publicațiile românești din regiunea Cernăuți. La mitingurile de doliu ce s-au desfășurat anual cu prilejul omagierii victimelor nevinovate ale masacrului de la Fântâna Albă s-au făcut diferite cercetări, rezultatele cărora, de asemenea, au fost date publicității, au fost retipărite, parțial, anchetele efectuate în anii 1942-43 de ziaristul Ion Dominte ș. a. m. d. Adică tabloul general al acelor evenimente este cunoscut în linii mari, rămânând deocamdată secret doar numărul total al celor masacrați atât nemijlocit în pădurea de la Varnița și în împrejurimile ei, precum și numărul celor condamnați și executați ulterior în temnițele NKVD-ului pentru participarea la marșul pașnic de la Fântâna Albă. Nu se cunosc, de asemenea, toate amănuntele cu privire la locul înhumării românilor masacrați în ziua de 1 aprilie 1941, amănunte care fără doar și poate s-au păstrat în arhivele

fostului KGB și mai sunt păstrate sub zece lacăte de către serviciile corespunzătoare ale statului ucrainean.

“Din păcate, la toate demersurile societăților naționale românești din regiunea Cernăuți adresate acestor servicii cu solicitarea de a se face lumină în legătură cu victimele de la Fântâna Albă s-a reacționat printr-o tăcere absolută, chiar mai impenetrabilă decât pe timpul imperiului sovietic. Acum un deceniu, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la masacrul din marginea pădurii de la Varnița, însuși șeful de atunci al KGB-ului regional, Igor Pikuză, nu a putut să nu țină cont de opinia publică, fiind obligat să facă personal, în ziarul de limbă ucrainean «Radianska Bukovina», unele dezvăluiri în legătură cu acest masacru, recunoscând, de fapt, că marșul de la Fântâna Albă a constituit o reacție la persecuțiile la care era supusă populația românească din teritoriile numai ce ocupate, deci, pe de alt parte, a încercat să justifice că aceste persecuții erau comise pe criterii de clasă (de parcă aceasta ar fi fost o justificare!) și nu de apartenență națională, afirmând că erau deportați în primul rând funcționarii autorităților românești, membrii partidelor politice și alte categorii de persoane, dar nu oameni de rând. Adevărul, desigur, este altul și acest lucru îl denotă cât se poate de evident deportarea în iunie 1941 a circa 13 mii de familii de țărani (!) români din toate localitățile nord-bucovinene și nu a funcționarilor sau a politicienilor... Cât privește numărul celor uciși la Fântâna Albă, șeful kaghebigist a încercat mai mult să tăinuiească adevărul decât să-l elucideze, admitând în mod cinic că ar fi fost vorba de vreo trei sau cinci victime...

“Dar iată că după zece ani până și acest adevăr infirm este înlăturat, pentru ca să se susțină (și aici nu este vorba doar de Kobevko, fiindcă, evident, nu este el unicul autor al articolului din *Ceas*) că Fântâna Albă a fost o «provocare», un rezultat al activității desfășurate în satele de pe Valea Siretului de către «agenți ai serviciilor speciale ale României», încercându-se astfel să se discrediteze protestul cu adevărat popular al românilor din partea de nord a Bucovinei împotriva ocupanților străini, să se profaneze memoria luminoasă a celor care și-au depus propriile vieți la altarul libertății neamului, fiindcă pilda lor de sacrificiu le insuflă urmașilor de astăzi mândrie și respect, dârzenie și răbdare, pietate și speranță.

“Cum masacrarea a sute de oameni s-a transformat într-un neînsemnat «incident» de frontieră...

“Desigur, nu vom reda aici integral versiunea insultătoare și profanatoare a evenimentelor de la 1 aprilie 1941, după cum a fost ea expus în «Provocarea...» din *Ceas*, ci doar vom schița momentele cele mai strigătoare la cer, care totodată scot și cel mai bine în evidență intențiile provocatoare ale autorilor acestui așa-zis articol, semnat de redactorul șef al publicației respective, căruia în mod sigur că nu-i aparține paternitatea absolută, fiindcă se vede de departe că datele îi sunt furnizate din arhivele bine documentate și bine ascunse ale fostului KGB, la care aspiră să ajungă de peste un deceniu opinia publică românească din regiunea Cernăuți și la care nu are acces, după cum ne convingem încă o dată, decât în versiunea «ziariștilor» de genul lui Kobevko elaborată în laboratoare speciale de trucare a istoriei și de manipulare a conștiinței.

“«În ziua de marți, 1 aprilie, mulțimea care număra până la 2 000 de persoane s-a adunat lâng sediul comitetului executiv din Hliboca. Se revendica primirea de cereri pentru trecerea în România la loc permanent de trai. Se făceau încercări de a-i calma pe oameni. Li se spunea că nu se primesc și nu se vor primi nici un fel de cereri de plecare în România. Oamenii nu se linișteau. Deoarece înainte de aceasta lor li s-a băgat în cap că timp de zece zile frontiera va fi deschisă și cine va dori va putea să părăsească URSS-ul. În sate lucrau agenții serviciilor speciale ale României»”.

În continuarea acestui fragment este făcută următoarea remarcă:

“«În cel de-al doilea război mondial România a fost de partea Germaniei naziste. (...) Între oameni a apărut un grup de indivizi în frunte cu Pălămadă. Ei erau înarmați cu pari. Cine vroia să se desprindă din mulțime, pe aceia cu forța îi băgau în coloană, chiar îi amenințau cu omorul. Nu departe de frontieră la oameni au venit ofițeri-grăniceri. Ei i-au rugat să se întoarcă la casele lor. Le-au spus că nimeni nu va putea trece frontiera. Dacă oamenii vor merge mai departe, ei vor fi obligați să tragă. În acel timp în coloană se răspândea zvonul că sătenii din Suceveni au arme și când soldații vor începe să tragă, ei vor avea cu ce să se apere...

“«Nici din dosarul penal nr. 00117, nici din mărturiile martorilor oculari până acum nu este clar cine au tras primii.

Însă după o împușcătură a început grozăvia. Grănicerii au

deschis focul. Mulțimea s-a împrăștiat prin pădure. La locul incidentului mai târziu s-au găsit o armă, 60 de cartușe, un revolver «Nagan», o baionetă și 4 tuburi de cartușe.

“«Nicăieri nu se indică numărul de morți...»”

Și din aceste succinte fragmente se întrevăd cu claritate intențiile autorilor «Provocării...» din *Ceas*. Adică «la locul incidentului» nu s-au găsit sute de morți, adică nu a fost un masacru premeditat pe care l-a săvârșit regimul sovietic de ocupație față de populația autohtonă subjugată, nu a fost o mișcare stihinică și pașnică de protest împotriva umilirii demnității naționale și umane a românilor din Nordul Bucovinei, nu a fost un act colectiv și conștient de sacrificiu în numele libertății și unității neamului, nu a fost o manifestare curată de eroism și vrednicie cum rar s-a întâlnit în istorie... Adică nu a fost cea mai abjectă crimă dintre numeroasele crime comise în acei ani împotriva unui popor de țărani, nu a fost o politică colonialistă promovată cu bună știință pentru a împușina numărul trăitorilor de milenii pe aceste meleaguri și a se încerca legitimarea ulterioară a acaparării de teritorii străine, nu a fost teroarea, nu a fost batjocura, nu a fost nimic ce i-ar putea deranja acum pe alți stpânitori... Vrea să ne spună panul Koberko nouă, urmașilor celor uciși la Lunca și Fântâna Albă, în Kazahstan și la Onega, urmașilor celor care și-au trăit o mare parte din viața lor în prigoană și în teroare, că au fost doar «agenți ai siguranței», «provocatori» și «oameni cu zvastici la braț», că nu se știe cine au fost primii care au tras, că s-au găsit «o armă, un revolver, o baionetă», câteva patroane pe locul măcelului de la Varnița, că nici morți aproape că n-ar fi fost, că a fost un neînsemnat «incident» de frontieră... Oare nu se mai tem de Dumnezeu acești profanatori ai memoriei miilor de suflete martirizate fără nici o vină! Nu ne vine să credem că nu există o justiție divină, fiindcă altcineva nu are cine să-i pedepsească!

“O dezgustătoare «tufta»

“Ne vine greu să admitem că cineva dintre trăitorii pe aceste meleaguri, de orice naționalitate va fi, nu ar cunoaște adevărul despre masacrele de la Lunca și Fântâna Albă, despre deportări și toată teroarea din primii ani de ocupație sovietică în Nordul Bucovinei, de aceea nici nu încercăm să dezmințim minciunile scârboase despre evenimentele din 1 aprilie 1941, deși autorii «Provocării...» din *Ceas* și-au dovedit pân acum nu o dată experiența bogată pe care o aplică cu insistență de invidiat în

trucarea istoriei ținutului nostru, folosindu-se cu abilitate de unele date și nume concrete de persoane pentru a-și masca intențiile ofensatoare la adresa unei mari comunități naționale și a-i induce în eroare pe cei ignoranți și naivi.

“Or, sunt și ziariști ucraineni care evocă acele evenimente în mod obiectiv, după cum au făcut-o realizatorii unei emisiuni speciale pe tema ocupării Nordului Bucovinei în 1940 de la Canalul național de televiziune «Inter», care au menționat cinstit că *teroarea sovietică a fost îndreptată înainte de toate împotriva românilor din teritoriile ocupate, aceștia constituind majoritatea absolută a victimelor represiunilor din anii 1940-1941, precum și în cei imediat postbelici...* (subl. mea. P.G.).

“Oricum, alt aspect ne interesează în legătură cu acest articol: care este rostul acestor minciuni? Ce scopuri urmăresc autorii din spatele redactorului de la *Ceas*? În acest sens ne ajută să ne deslușim mai bine harta ce ilustrează articolul respectiv și notițele explicative ce o însoțesc, despre care s-a pomenit puțin mai devreme – harta «Măririi teritoriale a României (1861-1945)». Desigur, nu putem să nu luăm cunoștință de aceste note, fiindcă sunt deosebit de elocvente cu privire la ceea ce doresc să inoculeze autorii «Provocării...» cititorilor ziarului *Ceas* și nu numai acestora. Iată notele:

“«1. 1861. țara Românească (Valahia, Moldova);

“2. 1878. Dobrogea;

“3. 1913. Dobrogea de Sud de la Bulgaria, pierdută în 1945;

“4. Basarabia (...), pierdută în 1944;

“5. 1919. Bucovina (în componența Austriei până la 1918, a Ucrainei în anii 1918-1919, 1940-1941, din 1944, în componența României în anii 1919-1940), pierdută în 1944;

“6. 1920. Transilvania de la Ungaria:

“7. Transilvania, ocupată de România în anii 1941-1944».

“Aceste așa-zise «note», care vor să vădească, după părerea autorilor, caracterul documentat al opului lor, denotă, pe de o parte, ignoranța totală și desvârșită cu privire la istoria României, constituindu-se în niște elucubrații greu de imaginat pentru un om sănătos la minte cât de cât, iar, pe de alt parte, demonstrează că manipularea cu datele respective eronate este ingenios gândită, bineînțeles, după părerea acelorași autori, urmărindu-se ca ele să aibă o bătaie cât mai lung. Dar să le luăm pe rând.

“Conform acestor făcători de hărți, la 1861 s-a format... Țara Românească, ei având, desigur, în vedere constituirea statului român actual, denumit România, care s-a format prin unirea, la

1859, a celor două Principate: a Țării Românești și a Moldovei! Mai departe: Dobrogea de Sud a fost smulsă de la România nu în 1945, ci în 1940, la fel ca și Basarabia, ca și Nordul Bucovinei, ca și ținutul Hereți datorită acelui monstruos pact Ribbentrop-Molotov, iar Basarabia mai fusese ruptă de la trupul Moldovei de către imperiul țarist încă la 1812.

“Însă cele mai senzaționale noutăți în materie de istorie le aflăm referitor la Bucovina. Acest ținut, chipurile, ar fi parvenit României abia în anul 1919, aparținând între anii 1918-1919 Ucrainei (!). Adică să nu știe cei care l-au documentat pe Kobevko că unirea Bucovinei cu România a fost consfințită de către Congresul ei General la 28 noiembrie 1918, iar apartenența Bucovinei (!), dar nici măcar a Nordului Bucovinei, la Ucraina în anii 1918-1919 nu a fost vreodată undeva menționată, fiindcă așa ceva nu a fost niciodată! Apoi să nu știe autorii «Provocării...» din *Ceas* că Sărbătoarea națională a României este Ziua de 1 decembrie, adică data când s-a făurit, la 1918 și nu la 1920 (!), Marea Unire a României cu Transilvania!

“La punctul 7 dăm din nou de Transilvania, care ar fi fost din nou ocupată de România, însă de acum în anii 1941-1944?! Examinând harta, vedem că acest punct desemnează un cu tot alt teritoriu decât cel al Transilvaniei... Se pare că acești ingenioși factori de hărți au dorit să spună Transnistria, care se identifică, conform hărții, cu regiunea Odesa, regiune care nu s-a aflat niciodată în componența României!

“În limbajul argotic al pungașilor din fostul spațiu sovietic exista un termen foarte expresiv care denumea un fals grosolan, lipsit de inteligență – «tufta». Acum facem și noi ochi mari și ne întrebăm: la ce le-o fi trebuit celor de la *Ceas* și de prin alte părți aceast «tufta»? Numai ca să sugereze că România ar fi un stat expansionist? Dacă ar fi fost în alt context, ne-am fi prăpădit cu toții de râs, fiindcă este o «tufta» plin de haz, însă, când aceasta este pusă în relație cu masacrul de la Fântâna Albă, se schimbă radical fondul moral al problemei, ceea ce nu ne poate insufla decât dezgust și dispreț...

“Este necesar un proces moral împotriva celor vinovați de masacrul de la 1 aprilie 1941

“Revenind la tentativele din ultimul timp de a se rescrie istoria Bucovinei și în special de a se reinterpretă evenimentele de la mijlocul secolului trecut, potrivit cărora Nordul Bucovinei,

Sudul Basarabiei și ținutul Herței nu ar fi fost acaparate prin forță de fostul imperiu comunist și oferite cadou Ucrainei sovietice, ci ar fi fost obținute în mod legal de către însăși statul ucrainean actual, fapt care uluiește pe toată lumea, îns promotorii acestei «concepții» îi văd imperturbabil de treabă, promovând-o cu consecvență și îndârjire. (De fapt, acesta și este sensul articolelor din presa ucraineană radicală: de a pregăti terenul pentru ca ulterior «conceptia» respectivă să poată fi preluată de oameni mai serioși, adică de politologi și istorici).

“În același context se înscrie și modul cum este explicată «ziua de 28 iunie 1940» într-un «caleidoscop istoric ucrainean» din același ziar *Ceas*:

«...începutul ocupației de către Armata roșie a Basarabiei și a Bucovinei de Nord (astăzi regiunea Cernăuți), care intrau la acea dat în componența României. Preluarea Bucovinei de Nord a fost finalizată în cursul a 4 zile. Unitățile Armatei roșii, care au participat la această acțiune, erau alcătuite predominant din ucraineni (!)».

“Evident, în lumina unei astfel de revizuirii a istoriei Bucovinei se impune efectuarea unor rectificări și din partea românilor nord-bucovineni. Noi nu am acuzat niciodată ucrainenii că ei ar fi fost implicați, ca popor, în crimele comise împotriva populației românești de către regimul sovietic. Dimpotrivă, mulți ucraineni autohtoni au avut și ei de suferit de pe urma ocupațiilor, în special familiile rămase ale celor care s-au refugiat în România. Vinovat de svârșirea masacrelor de la Lunca și Fântâna Albă, vinovat de deportarea la moarte sigura prin înfometare a miilor de rani, vinovat de acest adevărat genocid împotriva românilor din teritoriile ocupate în iunie 1940, vinovat de toată batjocura și umilința la care au fost supuși părinții noștri a fost făcut întotdeauna regimul colonialist sovietic. Împotriva acestui regim defunct cer în prezent societățile naționale româneti din regiunea Cernăuți, pentru masacrarea a mii de oameni nevinovați la Lunca și Fântâna Albă, în Siberia, Kazahstan și la Onega, organizarea unui proces moral internațional, pentru ca să fie cunoscute aceste crime întregii lumi, pentru ca sufletele victimelor martirizate să-și afle mântuirea, pentru a repune, în ultimă instanță, în drepturile lor adevărul și istoria, iar noi, trăitorii de azi, să fim împăcați că ne-am făcut datoria față de aceste victime.

“Dacă panul Koberko și... coautorii săi consideră că nu Uniunea Sovietică a deținut Nordul Bucovinei în acea perioadă, ci altcineva, înseamnă că acest «altcineva» de asemenea trebuie să poarte răspunderea pentru tot ce s-a întâmplat atunci, pentru

toate crimele și nedreptățile comise, pentru masacrele de la Lunca și Fântâna Albă...

**“Dacă i-ar fi trecut și panului Kobevko o graniță
prin bătătura casei sale părintești...**

“La mitingul din 1 aprilie 2001, prilejuit de comemorarea a 60 de ani de la data tragicelor evenimente de la Fântâna Albă, care a avut loc la locul masacrului, acolo unde s-a aflat unul din mormintele comune ale victimelor din acea zi fatidică pentru românii de pe Valea Siretului, un orator – dl Ivan Kriliuk, locțiitor al șefului Administrației raionale de stat Hliboca (de altfel, istoric de profesie) – a spus cu sinceritate și compasiune:

“«Și astăzi este greu de explicat ce forță a fost în stare să smulgă miile de țărani de la casele și de la gospodăriile lor, de la vetrele și mormintele strămoșilor lor, să-și părăsească câmpurile deja însmânțate și animalele în staule și să ia drumul pribegiei și al morții! O faptă de sacrificiu în masă neîntâlnit în istorie... Dreptatea unora (a ucrainenilor n.r.) s-a făcut prin nedreptățirea altora (a românilor n.r.). Dar așa a vrut să fie istoria...»

“Cel puțin acest lucru nu doresc nici în ruptul capului să-l înțeleagă autorii «Provocării...» din *Ceas*, deși majoritatea absolută a ucrainenilor, după cum se vedește, dețin această capacitate a omeniei și a bunului simț, fără să recurgă la explicații scârboase de genul celor de mai sus: chipurile, agenți ai siguranței i-au provocat și i-au forțat pe oameni să-și părăsească baștina, scandând lozincile «Trăiască România Mare», «Trăiască Regele Mihai»...(.)

“Pentru a putea înțelege acel fenomen unic ce s-a produs în primăvara anului 1941 în ținutul nostru, pentru a-și putea da seama despre starea de spirit ce domnea atunci în sufletele românilor noștri, panului Kobevko i-ar fi trebuit ca prin bătătura casei sale părintești din Galiția să fi trecut o graniță care s-ar fi instalat acolo peste noapte, după cum s-a întâmplat cu foarte mulți români nord-bucovineni... Atunci alta ar fi fost sensibilitatea atât a redactorului de la «Ceas», cât și a celorlalți coautori ai articolului profanator la adresa martirilor noștri!.. Altul ar fi fost «adevărul despre nedreptate», fiindcă atunci nu i s-ar fi ridicat mâna redactorului de la «Ceas» să pună o asemenea rubrică la un articol ce defăimează morții de la Fântâna Albă. Osânditoare misiune și-au asumat provocatorii de astăzi!

“Nu avem nevoie de nici o autorizație ca să ne pomenim morții!”

“Nici românii, nici ucrainenii nu au nevoie de «adevărul» redactorilor de la *Ceas* și a autorilor săi. Minciuna umilește deopotrivă și pe morții scuipați și pe cei, chipurile, întru binele cărora această minciună este proliferată. Toți avem nevoie de adevărul istoric. Adevăr pe care încă nu-l cunoaștem în întregime. Iar cei care au ostenit la scrierea articolului din *Ceas* dețin destule date ce ar completa cu mult tabloul real al masacrului de la 1 aprilie 1941. În primul rând, noi dorim, și este dreptul nostru legitim și este de demnitate acestui stat ai cărui cetățeni suntem astăzi, să ni se dezvăluie numărul și numele martirilor de la Fântâna Albă, locurile unde au fost ei înhumați și ce s-a întâmplat cu cadavrele lor, fiindcă suntem siguri că astfel de informații se păstrează în arhivele instituțiilor corespunzătoare. În acest sens ne este de folos chiar și «Provocarea de la frontiera românească» din «Ceas» prin aceea că ne scoate din neant numele unor adevărați eroi ai neamului – Crăsnean, Zegrea, Pălămadă, Grijincu, Vascu, Pojoga, Motrescu, Dâca, Onufrieciuc, chiar dacă nu ni se precizează din care localități ei sunt!

“Dar câte nume de români-martiri mai sunt acoperite de întuneric...

“Este de datoria noastră sfânt să dezgropăm din uitare tot ce ține de martirajul părinților și bunelilor noștri din anii '40, să le concentrăm într-o viitoare Carte neagră a atrocităților comise împotriva românilor din teritoriile ocupate de imperiul sovietic la 28 iunie 1940, într-un viitor Muzeu al Holocaustului Românesc, pentru ca generațiile ce vor veni să se poată mândri liber cu eroii neamului. Este de datoria noastră sfânt să ridicăm la Fântâna Albă un monument al nostru, al întregului neam, și nu oficial, în memoria tuturor românilor-martiri!

“Fântâna Albă este durerea neamului românesc, tragedia care ne înalță și ne purifică pe noi, cei rămași în viață, pe copiii și nepoții noștri! Pe martirii noștri îi deplângem cum știm, fără să avem nevoie de recomandările sau de autorizația «binevoitorilor» de la «Ceas», fiindcă o avem pe cea a morților de la Fântâna Albă. De aceea ziua de 1 aprilie trebuie să devin Ziua de comemorare a jertfei românești!”

“Ștefan BROASCĂ

“Redactor-șef al publicației «Plai Românesc» din Cernăuți

*

“DECLARAȚIA UNIUNII SOCIETĂȚILOR ROMÂNEȘTI
DIN
REGIUNEA CERNĂUȚI

“În acest an s-au împlinit șase decenii de la comiterea odioaselor masacre de la Lunca și Fântâna Albă, unde respectiv la 8 februarie și 1 aprilie 1941 au fost ucise sute de oameni nevino-vați, locuitori pașnici ai satelor românești de pe Valea Prutului și a Siretului, bărbați și femei, btrâni și copii care, nemaiputând răbda teroarea socială și națională impusă de regimul sovietic de ocupație, au dorit să se refugieze la frații lor de sânge din România, părăsindu-și vetrele strămoșești și agoniseala lor de-o viață, însă la granița așezată de puțin vreme în locuri unde ea nu a existat niciodată, din apropierea localităților Lunca și Fântâna Albă, ei au fost întâmpinați cu tiruri de mitraliere... Mai curent, în luna iunie, s-au împlinit tot șase decenii de la comiterea unei alte crime, la fel de monstruoase, după cum a fost ridicarea a circa 13 mii de familii de români din teritoriile ocupate la 28 iunie 1940 de către fostul imperiu sovietic și deportarea lor în Siberia și Kazahstan, pentru ca să fie supuse acolo la suplicii inumane ai să moar de foame și de munc silnică, de unde s-au întors acasă doar foarte puțini.

“Cu acest prilej, Societățile românești din regiunea Cernăuți «Golgota», «Aron Pumnul», «Mihai Eminescu», «Isidor Bodea» și «Stejarul» au orga-nizat manifestări de comemorare a victimelor represiunilor din anii '40, manifestări care s-au desfășurat în centrul regional Cernăuți și în cele raionale Herța și Storojineț și care au fost susținute de administrațiile respective de stat. Spre regret, despre aceste manifestri în presa locală de limbă ucrainean nu s-a scris nimic, cu excepția ziarului *Ceas*, în numărul din 22 iunie al căruia a apărut un articol de o pagină intitulat surprinzător... «Provocarea de la frontiera românească», care este semnat de redactorul șef al acestei publicații P. Kobevko. Articolul a vizat conferința desfășurată în ziua de 31 martie la școala medie 29 din Cernăuți pe tema masacrării populației românești în anii 1940-1941, la care a participat și un grup de oaspeți de la Rădăuți în frunte cu dl. Lorin Fortuna, președintele Uniunii Românilor Bucovineni. Invocând drept pretext prezența la această manifes-tare a d-lui Fortuna, precum și declarațiile făcute de către acesta pe propria sa răspundere, autorul articolului «Provocarea de la frontiera românească», precum și acele

forțe radicale ce stau în spatele lui, se dedă la acuzații și generalizări insultătoare și nefondate la adresa tuturor societilor românești, a tuturor românilor din regiunea Cernăuți, ba chiar a întregului popor român, pentru ca să ajungă apoi la o aberantă și absurdă cerere discretă adresată organelor corespun-zătoare de a se institui o supraveghere polițienească asupra activității formațiunilor noastre obștești!

“Dar și mai gravă și periculoasă este tentativa de profanare a memoriei miilor de români, care au fost victimele nevinovate ale regimului sovietic în anii 1940-1941, ucise mai întâi de-a lungul frontierei nefirești care a despărțit peste noapte tată de fiu, soț de soție, frate de soră, apoi la Lunca și Fântâna Albă, precum și în beciurile NKVD-ului, iar și mai târziu în Siberia, Kazahstan și la Onega. În pofida adevărului istoric evident și cunoscut de toată lumea, autorii artico-lului îndrăznesc să comită nu numai un sacrilegiu, încercând să justifice crimele svârte împotriva românilor de către autoritățile staliniste de ocupație prin aceea că, chipurile, victimele ar fi fost însele vinovate. Adică de masacra-re la Fântâna Albă a sutelor de țărani nevinovați de toate vârstele, oameni pașnici ai pământului, inclusiv femei și copii, nu ar purta nimeni nici o vină, fiindcă au fost toți... «provocatori», «fasciști» și «agenți străini»! Ceea ce se sforțează acum să sugereze redactorii de la *Ceas*, dar mai bine zis provocatori calificați din sânul forțelor extremiste și românofobe din regiune, cărora nu le convine stabilitatea interetnică, fiindcă din această situație nu pot să tragă pentru ei foloase pur politice în campania electorală ce se apropie, n-au îndrăznit să fac nici ideologii vechiului regim!

“Societățile românești din regiunea Cernăuți apreciază articolul «Provocarea de la frontiera românească» din *Ceas* drept o nerușinată sfidare a adevărului istoric, o ordinară și periculoasă provocare îndreptată la adresa neîncrederii, ba chiar a urii, între românii și ucrainenii din ținutul nostru, o profanare abjectă a memoriei miilor de victime, nu numai de naționalitate română, fiindcă la Fântâna Albă, în deportare au murit și destui ucrainenii, care au fost martirizați de către regimul totalitar.

“Invocarea repetată și nefondată cu privire la un «separatism» inexistent nu poate fi explicată din punctul de vedere al logicii normale, dar se vede că instigatorii la ura interetnică și provocatorii de la «Ceas» au logica lor perversă, care ar putea în cele din urmă să genereze și consecințe, răspunderea pentru care le va reveni în exclusivitate.”

Octavian BIVOLARU, președintele Societății «Golgota» a victimelor represiunilor staliniste din Cernăuți,

Dr. doc. Aurel CONSTANTINOVICI, președintele Asociației Științifico-Pedagogice «Aron Pumnul» din Ucraina,

Arcadie OPAI, președintele Societății pentru Cultura Românească «Mihai Eminescu» din regiunea Cernăuți,

Dr. Ion BROASCĂ, președintele Societății Medicale «Isidor Bodea» din regiunea Cernăuți,

Ion VORONCA, președintele Societății Ecologice și Gospodarești «Stejarul» din Cernăuți,

Ștefan BROASCĂ, redactorul șef al publicației independente a comunității românești din regiunea Cernăuți «Plai Românesc».